

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

BRANDON

SANDERSON

CALEA REGILOR

Cartea întâi din

ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ

volumul I

Traducere din limba engleză

de Ana-Veronica Mircea

 PALADIN

CUPRINS

Preludiu la <i>Arhiva Luminii de Furtună</i>	15
Cartea întâi. <i>Calea regilor</i>	21
Prolog. Să ucizi	23
Partea întâi. Deasupra tăcerii	45
Interludii.....	237
Partea a doua. Furtunile aducătoare de lumină	261
Interludii.....	623

PRELUDIU LA ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ

Kalak ocoli un colț de stâncă și se opri, împleticindu-se, în fața unui clastotrăsnet muribund. Uriașa bestie de piatră zăcea căzută pe o parte, iar din piept îi ieșea ceva ce aducea cu niște coaste rupte și stâlcite. Silueta monstruoasă era oarecum scheletică, cu membrele nefiresc de lungi crescute din umeri de granit. Pe fața ca o săgeată, ochii de un roșu-închis păreau făuriți dintr-un foc arzând în profunzimea pietrei. Se stingeau.

Chiar și după atâtea veacuri, Kalak se cutremură văzând un clastotrăsnet atât de aproape. O mână de-a bestiei avea lungimea trupului unui om. Astfel de mâini îl uciseră înainte și nu-i plăcuse.

Firește, moartea nu-i plăcea aproape niciodată.

Ocoli creatura, alegându-și cu mare grijă calea pe câmpul de luptă. Câmpia era un loc al bolovanilor și al stâncilor cu forme nefirești – în jurul lui Kalak se înălțau coloane dăltuite de natură –, iar leșurile împânzeau pământul. Puține plante creșteau acolo.

Colții de stâncă și movilele de piatră purtau nenumărate cicatrice. Prin locurile unde luptaseră Undeunitorii, stâncile erau sfărâmate, distruse. Uneori, ceva mai rar, trecea pe lângă gropi cu forme bizare, pline de crăpături, rămase în urma clastotrăsnetelor care intraseră în luptă smulgându-se din piatră.

Multe dintre leșurile din jur erau omenești; multe nu erau. Sângele se amestecase. Roșu. Portocaliu. Violet. Cu toate că niciunul dintre trupurile căzute în jurul lui nu se clintea, în aer plutea, neclar, un amestec pâcios de sunete.

Gemete de durere, urlete de suferință. Din rarele petice de vegetație sau din mormanele de cadavre mistuite de foc se înălțau rotocoale de fum. Până și câteva bucăți de stâncă ardeau mocnit. Prăfuitorii făcuseră treabă bună.

„Dar eu am supraviețuit“, se gândi Kalak, ducându-și mâna la piept și grăbindu-se către locul întâlnirii. „De data asta chiar am supraviețuit.“

Ceea ce era periculos. Când murea, era trimis înapoi, n-avea de ales. Dar și când îi supraviețuia Devastării trebuia să se-ntoarcă. Să se ducă înapoi, într-un loc care-l îngrozea. Într-un loc al durerii și al focului. Dacă se hotăra... să nu meargă acolo?

Gânduri periculoase, poate gânduri trădătoare. Își continuă drumul, grăbindu-și pașii.

Locul întâlnirii era în umbra unei stânci imense, o turlă înălțată către cer. Ca de obicei, îl aleseseră împreună, toți zece, înaintea luptei. Supraviețuitorii trebuiau să-și croiască drum până acolo. Însă, în mod bizar, dintre toți ceilalți nu-l aștepta decât unul singur. Jezrien. Oare ceilalți opt muriseră, cu toții? Se prea poate. De data asta, lupta fusese năprasnică, una dintre cele mai cumplite. Dușmanul era din ce în ce mai dârz.

Ba nu. Kalak se încruntă când ajunse la baza turlei. Acolo stăteau, mândre, șapte săbii magnifice, înfipte în solul stâncos. Fiecare era o capodoperă de o formă grațioasă, inscripționată cu glife și desene. Le recunoștea pe toate. Dacă stăpânii lor ar fi murit, Armele ar fi dispărut fără urmă.

Acelea erau armele puterii, mai presus chiar și decât Cristalsăbiile. Erau unice. Prețioase. Jezrien stătea în afara inelului lor, privind către răsărit.

— Jezrien?

Silueta în alb și albastru îi aruncă o privire. Chiar și după atâtea veacuri, Jezrien părea tânăr, un bărbat de numai treizeci de ani. Barba lui neagră și scurtă era tunsă cu grijă, deși hainele cândva superbe îi erau arse și pline de sânge. Se întoarse spre Kalak, încrucișându-și brațele la spate.

Respect p... Ce-nseamnă asta, Jezrien? îl întrebă el. Unde sunt ceilalți?

— Au plecat.

Vocea lui Jezrien era calmă, adâncă, egală. Deși nu mai purtase coroană de secole, își păstrase purtările regești. Părea să știe întotdeauna ce-avea de făcut.

— Ai putea spune c-a fost un miracol. De data asta, n-a murit decât unul dintre noi.

— Talenel, zise Kalak.

Sabia lui era singura pe care n-o vedea.

— Da. A murit apărând trecerea aia de lângă fluviul nordic.

Kalak dădu din cap.

Taln avea tendința să-și aleagă bătălii aparent lipsite de speranță și să le câștige. Și mai avea și tendința să moară în timp ce-o făcea. Deja ar fi trebuit să se întoarcă acolo unde stăteau, între Devastări. Locul coșmarurilor.

Kalak își dădu seama că tremura. Când devenise atât de slab?

— Jezrien, de data asta nu mă pot întoarce, zise rostind cuvintele în șoaptă, apropiindu-se și încleștându-și mâna de brațul celuiilalt. Nu pot.

Și, când recunoscua asta, simți că-n el se rupea ceva. Cât timp trecuse? Secole, poate chiar milenii de tortură. Era atât de greu să le ții socoteala. Focurile alea, cârligele alea, înfigându-i-se din nou în carne în fiecare zi. Pârjolindu-i pielea brațelor, apoi arzându-i grăsimea, apoi pătrunzând în os. Simțea mirosul. Atotputernicule, îl *simțea!*

— Lasă-ți sabia aici, spuse Jezrien.

— Ce?

Jezrien arătă către inelul de arme.

— Am fost ales să te-aștept. Nu eram siguri c-ai supraviețuit. S-a... luat o hotărâre. E timpul să se pună capăt Pactului-Jurăământ.

Kalak simți împunsătura ascuțită a groazei.

— Ce-o să ne facem?

Respect pentru oamenii și cărți
— Ishar crede că, atâta vreme cât unul dintre noi e încă legat de Pactul-Jurământ, asta e de-ajuns. E posibil să ne aflăm la sfârșitul ciclului Devastărilor.

Kalak se uită în ochii regelui nemuritor. De pe un mic pețic de pământ din stânga lor se înălța fum negru. De dincolo de el îi urmăreau gemetele muribunzilor. Acolo, în ochii lui Jezrien, Kalak văzu suferință și amărăciune. Poate chiar și lașitate. Era un om atârnat de-un stei cu un fir de ață.

„Atotputernicile din ceruri“, se gândi Kalak. „Și tu ești dărâmat, nu?“ Așa erau cu toții.

Kalak se apropie de o margine unde o culme prelungă domina o parte din câmpul de luptă.

Erau atât de multe leșuri, iar printre ele mergeau cei vii. Oameni în veșminte rudimentare, ducând sulite cu vârfuri din bronz. Printre ei erau alții, în armuri scânteietoare. Un grup trecu pe lângă el, patru bărbați în haine zdrențuite din piele tăbăcită sau dintr-o piele de calitate tare proastă, alăturându-i-se unei siluete puternice, în armură argintie, cu un model uluitor de complicat. Ce contrast!

Jezrien veni lângă el.

— Toți văd în noi niște zei, șopti Kalak. Se bizuie pe noi, Jezrien. Suntem tot ce au.

— Îi au pe Radianți. Ar trebui să fie de-ajuns.

Kalak clătină din cap.

— Asta n-o să-l țină legat. Pe dușman. Va găsi o cale s-o ocolească. Știi c-o va face.

— Poate.

Regele Heralzilor nu-i mai oferi nicio explicație.

— Și Taln? întrebă din nou Kalak.

Carnea arzând. Focurile. Durerea, iar și iar și iar durerea...

— Mai bine să sufere unul singur decât zece, șopti Jezrien.

Părea atât de rece. Ca o umbră născută din căldură și lumină căzând peste cineva onorabil și sincer, aruncându-i în urmă această copie întunecată.

Jezrien se întoarse la inelul de săbii. Propria sa Armă căpătă substanță în mâinile lui, apărând din ceață, umedă de condens.

— S-a hotărât, Kalak. Vom merge pe căile noastre și nu ne vom căuta unii pe alții. Săbiile trebuie să rămână aici. Pactul-Jurământ se termină acum.

Își ridică arma și o înfipse în stâncă, alături de celelalte șapte.

Și șovăi, cu ochii la ea, apoi își înclină fruntea și îi întoarse spatele. Ca și cum i-ar fi fost rușine.

— Ne-am ales de bunăvoie această povară. Ei bine, dacă vrem, ne putem hotărî s-o lepădăm.

— Și ce-o să le spunem oamenilor, Jezrien? întrebă Kalak. Ce vor spune ei despre ziua de azi?

— E simplu, răspuse celălalt, îndepărtându-se. O să le spunem că, în sfârșit, au învins. E o minciună care nu cere aproape niciun efort. Cine știe? Poate se va dovedi că e un adevăr.

Kalak îl privi îndepărtându-se, pierzându-se în peisajul pârjolit. În cele din urmă, își invocă propria sabie și o împlântă în stâncă, lângă celelalte opt. Îi întoarse spatele și plecă în direcția opusă celei în care pornise Jezrien.

Și totuși, nu se putu împiedica să privească peste umăr la inelul de săbii și la singurul loc gol. Locul unde ar fi trebuit să se afle cea de-a zecea.

A aceluia dintre ei care se pierduse. A celui pe care-l abandonaseră.

„Iartă-ne“, se gândi Kalak, apoi plecă.

CARTEA
ÎNTÂI

CALEA REGILOR

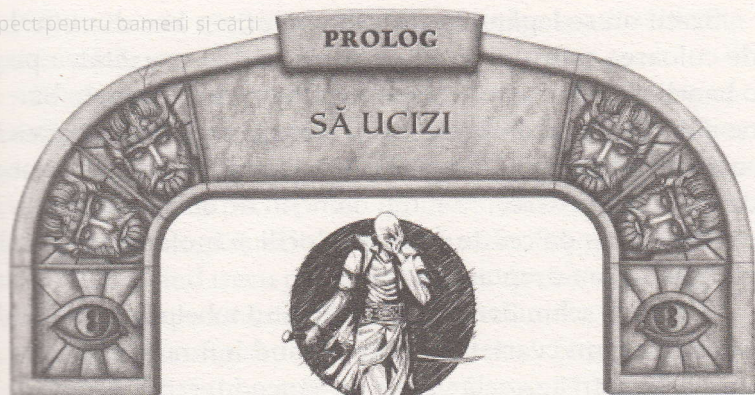
4500 de ani mai târziu

Harta Alethkarului și a împrejurimilor, întocmită de topograful de la curtea regală a Maiestății Sale Gavilar Kholin (circa 1167)

„Iubirea de oameni e rece, un pârâu de munte la numai trei pași de gheață. Noi suntem ai lui. Oh, Părinte al Furtunii... suntem ai lui. N-au mai rămas decât o mie de zile până la sosirea Furtunii Eterne.”

Culeasă în prima zi a săptămânii palah din luna shash a anului 1171, cu 31 de secunde înainte de moarte. Subiectul a fost o femeie ochi-întunecați însărcinată, de vârstă mijlocie. Copilul n-a supraviețuit.

Szeth-fiu-fiu-Vallano, fără adevăr din Shinovar, se îmbrăca în alb în ziua când trebuia să ucidă un rege. Veșmintele albe erau o tradiție parshendi, pentru el străină. Dar făcea tot ce-i spuneau stăpânii săi și nu cerea niciodată explicații.

Se afla într-o încăpere mare, cu pereți de piatră, dogorită de vetrele imense care aruncau o lumină supărător de puternică asupra chefliilor, brobonindu-le pielea cu sudoare în vreme ce dansau, și beau, și zbierau, și cântau, și băteau din palme. Unii cădeau la podea cu fețele împurpurate, orgia le depășea puterile, pânțelece li se dovedeau a fi burdufuri de vin de proastă calitate. Arătau de parcă ar fi răposat, cel puțin până când îi cărau prietenii afară din sala chiolhanului către paturile care-i așteptau.

Respect pe Szeth nu se legăna în ritmul tobelor, nu bea din vinul de culoarea safirului și nu se ridica să danseze. Stătea pe o banchetă din fundul încăperii – un servitor calm, în haine albe. Îl remarcău prea puțini oaspeți de la sărbătorirea semnării tratatului. Nu era decât o slugă, iar shin erau ușor de trecut cu vederea. Mai toți oamenii de acolo, din Răsărit, îi credeau pe cei de soiul lui docili și inofensivi. Și, în general, aveau dreptate.

Toboșarii schimbău ritmul. Răpăitul tobelor îl zguduia pe Szeth ca un cvartet de inimi bătând înfundat pentru a trimite în întreaga sală valuri de sânge invizibil. Stăpânii lui, respinși de reprezentanții regatelor mai civilizate, care îi considerau sălbatici, stăteau la mese separate. Erau oameni cu pielea marmorată, neagră cu roșu. Erau numiți parshendi – veri ai unor servitori mai docili din fire, cunoscuți în cea mai mare parte a lumii drept parshi. O ciudățenie. Ei nu-și spuneau parshendi; numai alethii îi numeau astfel. Într-o traducere aproximativă, însemna „parshi în stare să gândească”. Niciuna dintre cele două părți nu părea să vadă în asta o insultă.

Parshendii aduseră muzicanții. La început, alethii ochi-luminoși șovăiseră. Considerau tobele instrumente ordinare, preferate de ochi-întunecați – oamenii de rând. Însă vinul era un mare dușman al tradițiilor și al buneicuvieințe, iar elita alethi se abandona acum în voia dansului.

Szeth se ridică și începu să-și croiască drum prin încăpăre. Petrecerea se prelungea; până și regele se retrăsese cu mai multe ceasuri în urmă. Dar mulți încă mai continuau să se desfete. Szeth se văzu silit să-l ocolească pe Dalinar Kholin – însuși fratele regelui – care se prăbușise, beat, la o masă mică. Îmbătrânit, dar vânjos, își tot flutura mâna, respingându-i pe cei care-l sfătuiau să meargă la culcare. Unde era Jasnah, fiica regelui? Elhokar, fiul și moștenitorul lui, stătea la masa înaltă, conducând ospățul în lipsa tatălui său. Vorbea cu doi bărbați, un azish cu pielea întunecată – având pe obraz o pată bizară, de culoare deschisă – și un

Realtul mai zvelt, alethi după înfățișare, care se uita întruna peste umăr.

Prietenii de chef ai moștenitorului n-aveau nicio importanță. Szeth se ținu departe de acesta și o luă pe lângă toboșari, mergând pe la marginile încăperii. În jurul lor zburau cu mișcări iuți muzicospreni – spirite minuscule ce luaseră forma unor panglici rotitoare, translucide. Toboșarii îl văzură pe Szeth când trecu prin preajma lor. Aveau să se retragă în curând, împreună cu toți ceilalți parshendi.

Nu păreau ofensați. Nu păreau furioși. Și totuși aveau să ncalce tratatul peste numai câteva ore. N-avea niciun sens. Dar Szeth nu punea întrebări.

Ajuns în capătul sălii, trecu pe lângă mai multe șiruri de lămpi azurii care împrăștiu o lumină uniformă, tâșnind din locurile în care peretele se unea cu podeaua. Conțineau safire impregnate cu Lumină de Furtună. O profanare. Cum puteau oamenii acelor ținuturi să întrebuițeze ceva atât de sacru pentru o simplă iluminare? Mai rău decât atât, se spunea că eruditele alethi erau pe punctul să creeze Cristalsăbii noi. Szeth spera că se lăudau cu un simplu vis. Pentru că, dacă s-ar fi petrecut *cu adevărat* una ca asta, s-ar fi schimbat lumea. Astfel încât, în final, oamenii din toate țările – din îndepărtata Thaylenah până în semeața Jah Keved – le-ar fi vorbit propriilor copii în alethi.

Impresionați oameni, acești alethi. Chiar și beți, aveau o noblețe înăscută. Înalți și bine făcuți, bărbații purtau haine de mătase întunecată, brodate migălos cu fire de argint sau de aur, având nasturi ce coborau pe ambele părți ale pieptului. Fiecare părea un general pe câmpul de luptă.

Femeile îi întreceau în splendoare. Purtau rochii somptuoase, mulate pe trupuri, contrastând prin culorile lor strălucitoare cu nuanțele întunecate preferate de bărbați. Mâneca stângă a fiecărei rochii era mai lungă decât dreapta, acoperind palma. Alethii aveau concepții bizare asupra buneicuiințe.

Respect pentru Părul de un negru intens al femeilor era prins în creștet, fie în cozi adunate în modele complicate, fie în mănunchiuri de bucle lejere. Printre șuvițe își împleteau adesea panglici de aur sau alte podoabe, precum și pietre prețioase strălucind de la Lumina de Furtună. Superb. Profanator, dar superb.

Szeth ieși din sala de petrecere pentru a trece pragul celei în care se desfășura Banchetul Cerșetorilor. Respectând tradiția alethi, era o încăpere în care câțiva dintre cei mai săraci oameni din oraș, bărbați și femei deopotrivă, aveau parte de un ospăț, o completare a celui de care se bucurau regele și oaspeții săi. Un bărbat cu fire cărunte în lunga sa barbă neagră apărură în cadrul ușii, împleticindu-se și zâmbind prosteste – Szeth nu-și dădu seama dacă de prea mult vin sau fiindcă avea mintea slabă.

— M-ai văzut? întrebă bărbatul, cu voce neclară.

Pe urmă râse și începu să vorbească păsărește, întinzând mâna după un burduf cu vin. Așadar, până la urmă era beat. Atingându-l în treacăt, Szeth își continuă drumul pe lângă șirul de statui ale celor Zece Heralzi din străvechea religie vorină. Jezerezeh, Ishi, Talenelat. Îi numără și văzu că nu erau decât nouă. Lipsa unuia sărea în ochi. De ce fusese înlăturată statuia lui Shalash? Regele Gavilar avea faima unui practicant pios al cultului vorin. Mult prea pios, după părerea unora.

Coridorul cotea la dreapta, urmând conturul palatului boltit. Se aflau la etajul ocupat de rege, cu două niveluri deasupra solului, înconjurați de pereți de stâncă, așa cum erau și podeaua, și plafonul. O altă profanare. Nu se cădea să mergi pe stâncă. Dar ce-i trecea lui prin gând? Nu era decât un făr'adevăr. Făcea ce-i porunceau stăpânii lui.

În ziua aceea, asta-nsemna să poarte alb. Pantaloni albi și lejeri, legați în talie cu o funie, iar pe deasupra lor o cămașă transparentă, cu mâneci lungi, desfăcută în față. Veșmintele albe ale unui ucigaș erau o tradiție parshendi. Stăpânii lui îi explicaseră de ce, cu toate că el nu întrebasese.

Respect pentru om și căți

Alb ca să fii curajos. Alb ca să nu te pierzi în întuneric.
Alb ca s-avertizezi.

Pentru că dacă voiai să asasinezi un om, el avea dreptul să te vadă venind.

Szeth o luă la dreapta, pe culoarul care ducea drept către camerele regelui. Pe pereți ardeau torțe, dar lumina lor nu-i ajungea, era ca o fiertură subțire după un post îndelungat. În jurul flăcărilor dansau focspreni minusculi, ca niște insecte din lumină închegată. Torțele nu-i erau de niciun folos. Își duse mâna către propria pungă, în căutarea sferelor pe care le conținea, dar șovăi când văzu apărându-i în față mai multe lumini albastre: două lămpi cu Lumină de Furtună prinse de perete, safire strălucitoare, răspândind incandescența din adâncul lor. Se apropie de una dintre ele și-și ridică mâna ca s-o așeze, ca pe o cupă, în jurul nestematei înfășurate în sticlă.

— Tu, de-acolo! strigă o voce în alethi.

La răscrucea coridoarelor stăteau doi străjeri. Pază dublă, fiindcă în noaptea aceea în Kholinar se aflau sălbatici veniți de dincolo de granițe. Era adevărat, niște sălbatici despre care se presupunea că le deveniseră aliați. Însă alianțele se puteau dovedi foarte firave.

Acea n-avea să dureze nici măcar o oră.

Szeth îi privi pe cei doi apropiindu-se. Erau înarmați cu sulițe; nu erau ochi-luminoși, așa că n-aveau dreptul să poarte sabie. Însă platoșele lor roșii erau împodobite, așa cum le erau și coifurile. Or fi fost ochi-întunecați, dar se numărau printre cetățenii de rang înalt, ocupând în garda regală poziții ce impuneau respect.

Cel din frunte se opri la o distanță de câțiva pași și vorbi, gesticulând cu sulița.

— Pleacă imediat! N-ai ce căuta aici.

Avea tenul închis la culoare specific alethilor și o mustață subțire care îi înconjura gura, devenind barbă în partea de jos.

Szeth nu se clinti.